

Mor. Enda en gang må jeg få kysse ditt kinn
før du for alltid sovner inn.
Så kan jeg også unne meg hvile i fengselslivet.
Men vi skal møtes igjen, mor,
i en verden uten smerte og sorg.
Da blir du atter min faste borg.
Da er ditt ansikt bare smil, kjære mor.

M. K.

Dikt av en kvinnelig fange på Bredtveit

dømt til 7 års fengsel, 10 års rettighetstap og kr. 100 000 i bot.

TAL SAKTE! VEKK MEG IKKE! Vekk meg ikke! La meg være i Ingenmannsland, ved bredden av Håpløshetens flod! Jeg har mistet mitt fedreland for evig. For evig er jeg blitt hjemløs, rotløs, rykket opp med rot fra hjemlandets jord.

HJEMLANDETS JORD! Jeg som elsket den, elsket den slik at den i lange, lange år var for hellig til å beskrives med ord. I min utlendighet gjemte jeg den i taushet i mitt hjertes helligste dyp, som mitt dyreste eie. Den var mitt hjerteblod. Den var evighetskimen i meg, min tilværelses siste og dypeste mening. Den var mitt alfa og omega. Den var min evige hjemlengsel.

MIN HJEMLENGSEL! Min hjemlengsel turde jeg bare ta frem i høytidsstunder. Når jeg følte meg helt alene i min lengsels høye, hellige katedral. «Norge, mitt Norge, så gi meg din fred!» Du ga meg din fred. Nå er jeg blitt fredløs. Fredløs til min siste stund og i min siste time. «Norge, mitt Norge!»

NORGE! Jeg så dine snedekte tinner, dine fjorde, fjell og dale som i en visjon i et bed med dypblå stemorsblomster en sollys, solglitrende sommerdag i Luxembourgghaven i Paris. Sakte, varsomt hvisket jeg til meg selv, mens hjemlengselen fikk min sjel til å vibrere i takt med mitt hjertes lengselsfulle slag: «Ute fra verden den vide kaller en sang mig hjem, hjembygdens bakker blide, Herren velsigne dem!»

NORGE! «Furet, vær bitt over vannet med de tusen hjem!» Hjem? Jeg har ikke noe hjem mere. Ikke noe fedreland mere. Ikke noe flagg mere. Flagg? Å se det vaie ute og hjemme var som en stille, altoverskyggende bønn: «Gud signe dig,

Norge, mitt deilige land!» Land? Jeg har ikke noe land mere. «Ved Babylons floder vi gråtende satt.» Nå sitter jeg gråtende ved Håpløshetens flod og hvisker ned i dens kolde, ubarmhjertige mørke: «Gi meg mitt land tilbake!»

MITT LAND! Du kan ikke gi meg det tilbake. Aldri mere. Det er slutt for evig og alltid. Jeg kan aldri mere si: «Høyt og lydt i helligdommen!» Der er ingen helligdom mere, den er blitt besudlet til evig tid. Mennesker av samme ætt som jeg har med brutale føtter ubarmhjertig og hånflirende trampet min helligdom i stykker. Trampet igjen og igjen, jevnet den med jorden til evig tid.

TIL EVIG TID! Jeg kan aldri mere si: «Ja, vi elsker dette landet!» For jeg elsker det ikke mere. Jeg har ikke noe land mer. Jeg har ikke noe flagg mere. Jeg har ikke noen fedrelandssang mere. Jeg har ikke engang erindringen mere. For jeg vil glemme. Jeg må glemme. Jeg er blitt en hjemløs på jorden.

EN HJEMLØS PÅ JORDEN! En av den store grå, navnløse masse, som aldri har visst hva det ville si å eie, ha eiet et fedreland. Eiet det med legeme og sjel. Båret det i seg som sitt helligste, dyreste eie. Jeg er blitt en hjemløs vandrør på jorden.

EN HJEMLØS VANDRER PÅ JORDEN! Jeg kan hvile mitt hode i alle land. Jeg vil sove, glemme skammen og skjenslen som dekker mitt fedreland! Derfor: «Vandrør, gå sakte, tal sakte, vekk meg ikke. Vekk meg aldri mere.

JEG VIL SOVE!»

111878